

تحلیل مزایا و معایب روش طرح و ساخت در پروژه های عمرانی از منظر عوامل مدیریت پروژه بر پایه انتخاب و اولویت بندی معیارها

نویسندگان:

۱. سبحان حسن زاده کارشناسی ارشد- رئیس کارگاه پروژه قطار سریع السیر تهران-قم-اصفهان

۲. مهندس محمد ظفرزاده سرپرست اجرای پروژه

۳. مهندس وحید گودرزی مدیردفتر فنی پروژه

۴. مهندس ولی الله بهروج مدیر منابع انسانی پروژه

چکیده:

تاکنون تحقیقات کاربردی زیادی روی روش های مدیریت و اجرای پروژه های ساخت در کشورهای توسعه یافته انجام شده است. این تحقیقات که با تکیه بر تجربه بالای این کشورها در استفاده از روش های مختلف بوده؛ نقش بسزایی در یافتن راهکارهای مناسب جهت حل معضلات اجرای پروژه های زیربنایی داشته است. در گذشته دو روش اجرای پروژه بصورت دو عاملی (کارفرما، سازنده) بوده و با آغاز قرن بیستم و به موازات افزایش پیچیدگی و ارتقای دانش طراحی به ویژه در سال های پس از جنگ جهانی دوم، روش سه عاملی (کارفرما، مشاور و پیمانکار) گسترش یافته است، که امروزه این روش به عنوان روش سنتی یا متعارف مطرح است. در سال های دهه ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰ شکل تغییر یافته این روش به نام پیمانکاری مدیریت و یا مدیریت اجرا در اروپا و آمریکا ظهور یافت و در سال های میانی دهه ۱۹۸۰ و سال های دهه ۱۹۹۰ روش دو عاملی جدید بنام طرح و ساخت متداول گردید و به عنوان یک راه حل بهینه برای انجام بعضی از پروژه ها در آستانه قرن بیست و یکم مطرح گردید. در پژوهش حاضر به منظور شناسایی جنبه های عملی استفاده از روش طرح و ساخت در پروژه های عمرانی دو طرح پروژه سالن ورزشی دانشگاه علوم پزشکی گلستان و نیز پروژه فرودگاه بین المللی امام خمینی (ره) که دارای پیمان طرح و ساخت بوده اند، به عنوان مطالعه موردی مورد بررسی قرار گرفت. به طور کلی یافته ها نشان می دهد بر اساس اولویت بندی معیارها، مهم ترین مزیت عامل جذابیت این روش برای کارفرمایان، همکاری، هماهنگی و تلفیق سه فعالیت طراحی، تدارک و اجرا می باشد که مانند بهم پیوسته در ارتباط با یکدیگر عمل می کنند. در نتیجه محصول به دست آمده دارای قابلیت اجرایی بهتر و در زمان بندی قابل قبول انجام خواهد شد؛ نهایتاً استفاده از این روش را در طرح های عمرانی پیشنهاد می نماید.

واژه های کلیدی: روش اجرای پروژه، روش طرح و ساخت، پروژه های عمرانی، کارفرما-سازنده.